

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Z. Š.**, zast. Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Krátký lán 138/8, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2024, č. j. 6 A 63/2024-23,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví uvedené usnesení, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zastavil řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“).

[2] Žádostí ze dne 26. 5. 2024 se žalobce domáhal, aby mu stěžovatel poskytl své rozhodnutí ze dne 24. 8. 2020, č. j. MHMP 1298137/2020/Čer., s tím, že „*postačí v anonymizované podobě*“. Požadované rozhodnutí stěžovatel žalobci neposkytl, současně o jeho žádosti nijak nerozhodl, nicméně vyrozuměl žalobce o prodloužení patnáctidenní lhůty pro poskytnutí informace o 10 dní. Vzhledem k tomu, že ani poté stěžovatel své rozhodnutí žalobci neposkytl a nerozhodl o odmítnutí žádosti, podal podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona žalobce stížnost, kterou stěžovatel předložil nadřízenému orgánu; ten však v zákonné lhůtě o stížnosti nerozhodl, a proto se žalobce obrátil na městský soud s tzv. nečinnostní žalobou ze dne 17. 7. 2024. Následně podáním ze dne 13. 8. 2024 vzal žalobce tuto žalobu zpět, protože v mezidobí mu stěžovatel poslal požadované rozhodnutí v anonymizované podobě. Na základě toho žalobce navrhl, aby městský soud řízení o žalobě zastavil a uložil stěžovateli povinnost zaplatit mu náhradu nákladů řízení.

[3] Městský soud tomuto návrhu vyhověl. S odkazem na § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), rozhodl o zastavení řízení; viz výrok I. Výrokem II. dále městský soud rozhodl dle § 60 odst. 3 s. ř. s.

věty druhé, že stěžovatel je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 342 Kč; žalobce vzal žalobu zpět pro pozdější chování stěžovatele a žaloba by jinak byla důvodná – ke dni podání žaloby nebyla informace žalobci poskytnuta, stejně tak nebylo rozhodnuto o jeho žádosti a nelze mít za to, že se tak stalo v důsledku procesního chování žalobce, který podáním stížnosti bezvýsledně vyčerpal prostředky ochrany. Výrokem III. městský soud rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku a k tomu uložil žalobci, aby mu sdělil číslo bankovního účtu či požádal o poukázání poštovní složenkou; viz výrok IV.

[4] Usnesení městského soudu o zastavení řízení napadl stěžovatel kasační stížností v celém rozsahu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel namítal, že nebyly splněny podmínky řízení, neboť žalobce před podáním žaloby bezvýsledně nevyčerpal veškeré prostředky ochrany; poukázal přitom na § 16b informačního zákona, který žalobce nevyužil – nepodal podnět k uplatnění opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu u Úřadu pro ochranu osobních údajů. To městský soud pominul a rovnou stěžovateli doručil usnesení o zastavení řízení, kterým mu uložil povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení. Nečinnost nadřízeného orgánu ovšem podle stěžovatele nemohla založit jeho nečinnost a už vůbec ne v případě, kdy měl žalobce k dispozici uvedený prostředek ochrany. Proto považoval stěžovatel napadené usnesení o zastavení řízení za nezákonné.

[5] Žalobce nesouhlasil s nesplněním podmínky řízení v podobě bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany a konstatoval, že stěžovateli – i přes nečinnost nadřízeného orgánu – nic nebránilo, aby ve věci činil další kroky, což se také stalo. Stěžovatel požadovanou informaci žalobci poskytl poté, co byla podána nečinnostní žaloba, a proto ji také žalobce vzal zpět. Za takové situace neměl městský soud jinou možnost, než řízení zastavit, což je dle žalobce souladné se zákonem, stejně jako nákladový výrok (II.). Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud (NSS) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je včasná, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení městského soudu a současně je podána osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo. O splnění podmínek objektivní přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.) není pochyb. Na druhou stranu NSS již dříve ve své judikatuře dovodil, že při hodnocení přípustnosti kasační stížnosti je třeba posoudit také to, zda jsou na straně stěžovatele splněny podmínky subjektivní přípustnosti kasační stížnosti.

[7] Kasační stížnost totiž může podat jen ten účastník řízení před krajským, resp. městským soudem, kterému nebylo rozhodnutím soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. V opačném případě je kasační stížnost subjektivně nepřipustná a soud ji odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.; srov. k tomu usnesení NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012-33.

[8] Nejvyšší správní soud při posouzení obsahu kasační stížnosti s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že podmínky subjektivní přípustnosti kasační stížnosti nejsou splněny. V daném případě městský soud rozhodl o zastavení řízení z důvodu zpětvzetí návrhu, přičemž s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví nemohl ani

pokračování

rozhodnout jinak. Žalobce ve smyslu uvedené zásady může disponovat řízením nebo jeho předmětem a může tedy vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (§ 37 odst. 4 s. ř. s.). Rozhodnutí o zastavení má přitom přednost před jinými formami rozhodnutí, a to i před odmítnutím návrhu pro nepřípustnost nebo opožděnost nebo třeba i před zastavením z jiných zákonných důvodů. Vzal-li proto navrhovatel zpět svůj návrh dříve, soud řízení bez dalšího zastaví, tj. nezkoumá, zda byly či nebyly dány podmínky pro jeho případné odmítnutí; viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012-18, podle něhož je v daném případě předmětem přezkumu pouze to, zda krajský, resp. městský soud správně posoudil podmínky pro zastavení řízení. A právě to považuje NSS za podstatné.

[9] Stěžovatel nerozporuje projev vůle žalobce ohledně zpětvzetí jeho návrhu, a ve výsledku tak vůbec nezpochybňuje splnění podmínek pro zastavení řízení, ale domáhá se revize nákladového výroku (II.), s nímž nesouhlasí – je přesvědčen, že nečinný nebyl on, nýbrž nadřízený orgán, vůči němuž žalobce nevyčerpal prostředek ochrany (§ 16b informačního zákona). I když stěžovatel uvedl, že kasační stížností napadá usnesení městského soudu v plném rozsahu, z obsahu samotné kasační stížnosti a uplatněné argumentace je zcela zjevné, že jedinou újmu na právech spojuje stěžovatel se zásahem do majetkové sféry v důsledku výroku o povinnosti nahradit žalobci náklady řízení, který je založen na posouzení důvodnosti nečinnosti žaloby. Tuto majetkovou újmu však nelze brát v úvahu při posuzování subjektivní přípustnosti kasační stížnosti, jejíž koncepci potvrdil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS; srov. v podrobnostech odůvodnění tohoto usnesení, a to včetně jeho závěru v bodě [60]:

„Žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s.; taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s.“

[10] I v nyní projednávané věci městský soud zastavil řízení proto, že žalobce vzal žalobu zpět, tedy podle § 47 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel (žalovaný správní orgán) je tudíž osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti takovému usnesení, protože bylo namíste jeho kasační stížnost odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s. (výrok I.)

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., neboť žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (výrok II.).

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 29. listopadu 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu